

Omladiny „Komenského“
Jednota čsl. Legionárov
a slov. lit. spolok „Národ“
vo Viedni

usporiadajú

TRYZNU

na pamäť 15. výročia skonu
národného bohatiera gen. min.
Milana Rastislava Štefánika

V sobotu dňa 5. mája 1934
o 8. hod. večer, v strednom sálu
Koncertného domu (Konzerthaus),
Viedeň III. Lothringerstrasse 20,
pod protektorátom vyslanca
Československej republiky
v Rakúsku pána ministra
Zdeňka Fierlingera

Porad slávnosti:

1. Zahájenie a prívet za Omladiny „Komenského“
a Jednotu čsl. Legionárov F. Hlaváč,
za slov. lit. spolok „Národ“ J. Pecha
 2. Život a dielo gen. M. R. Štefánika
vl. radca F. Písecký z Bratislavy
 3. Slávnostný koncert
Speváckeho sboru Slovenských
učiteľ'ov zo Slovenska,
dirigent prof. Miloš Ruppeltd
-
-

M. Schneider-Trnavský:

Bože, čos' ráčil . . .

Bože, čos' ráčil slovenskému ľudu
po tisícročnom, hroznom utrpení
láskave vrátiť otcovskú zas hrudu,
aby žil na nej jarma pozbavený.
Zdobený vencom slobody, cti, práva:
nech sa Ti za to večná sláva vzdáva!

J. L. Bella:

Štefan Krčméry:

Sviatok Slovenska

Svät, Slovensko, svät!
Svätievalos' v utrpení,
v pokorení, v pohanení,
dnes, keď rabstvo v slávu mení
prečudesný zvrät:
Svät, Slovensko, svät!

Svät, Slovensko, svät!
Večná pravda Vianoc svätých,
o slobode v putá jatých,
o porobe vrahov kliatych,
zvíťazila, hľad!
Svät, Slovensko, svät!

Svät, Slovensko, svät!
Vyšvihni sa dušou vrelou
pred trón večný Spasiteľov
piesňou svätou, preveselou
rujno zaplesat...
Svät, Slovensko, svät!

Davorín Jenko, upravil L. Kadavý:

Čo čušíš, čušíš . . . ?

Čo čušíš, čušíš, Slováku mužný!
Pretri si oči, Sláva ťa, zovie do boja v pole!
Striasť raz už putá tej dávnej nevole,
striasť raz už putá dávnej nevole!
Čo čušíš, čušíš, Slováku mužný!

Či ešte žiješ? Či ešte čuješ
tú divú kliatbu, tie vzdychy ťažké?
Či ešte národ verne miluješ,
či s' hotov odísť v boje víťazské?

Hriešniče veľký, vzmuž sa a treskni
jarmo o zem tú, nech minie mrak.
Nech svet ten vidí, nech svet ten čuje,
že žije Slovak, že žije junák!

M. Schneider-Trnavský:

VI. Wagner:

Hľa, slietol orol!

Hľa, slietol orol k temenu Tatier,
by duša vzdýchla život jarných chvíľ,
by shliadol rod svoj a uzrel drahú mater
a k práci našiel v odpočinku síl!

Hľa, slietol orol k temenu Tatier,
bárs osud doprial dávnej túžby kmit,
beda nám osirelým deťom,
kde desný život trudne treba žiť!

I plnou túhou nádra rozopial,
veď videl bájne-dávno známy kraj,
veď poznal ľud ten, jeho bôľ i žiaľ,
trpel a cítil až po vzletný máj!

Je duša smutná, veď národ plače,
veď tvrdej kôry zdýma bôľna hrud'.
Nuž predsa miesta v nekonečnej čiaše,
a túžba, nádej musia pominúť?

M. Schneider-Trnavský:

Marton Sladkovič.

Na bradle

1. Na Bradle záduščívom,
na samom jeho holom končiari,
tam v skale tvrdej, v štrku žltosivom,
tam v sladkom rodnom chotári
spí Milán-generál.
2. Na bradle sokoli, orli hľa, letia —
oj bystrí, smelí junáci!
Ké túžby sa to vo vás nietia?
Čo značí zrak Váš horiaci?
3. Nás túžba tiahne k nášmu generálu,
pozdraviť si ho prevrele
a vzdať mu česť a zapet chválu
a vypočuť, čo povelé

Tábor mrtvých

Balada od Joz. Vikt. Widmanna. — Preložil Štefan Krčméry.

V Tydalských vrchoch a priepastiach sa v polnoci vyroji
voj veľkých mrtvých, čo spia tam dávno vo zbroji.

Kedysi tak šli, víťazný voj, cez záveje v chumeliciach;
na desaťtisíc ich vo zbroji a všetci zahynuli, ach!

Keď smrť prišla mrazivá od severa a zmenila krv im v ľad,
uľahol na skaly únavou celý ich rad.

A z hĺbky dvíha sa obra päšť a škrtí ten jej hmat,
a teplý život uniká a všetko stuhne v ľad.

A zmrzli tam kone i vojaci, hľa, opretí o delá,
a mlčiare rúry, čo nikdy už nevystrelia.

Bez konca tábor v doline tej a nič viac nebolí;
z jam skalných vylieza divá zver a ňuchá tie mrtvolý.

O, otčina naša, jak prísna si! Len mráz máš pre deti v dar!

Ach, zakry im k snu, ach, večnému, hľa závojom tak bielym ich tvár.

P. Křížkovský:

Utonulá

Bude vojna, bude,
Kdo pak na ňu půjde.
Která má milého,
sobě upřímného,
ta naříkat bude.

Já bych také jela,
kdybych koně měla,
koníčka vraného,
pěkně sedlaného,
sedla bych na něho.

Co bys tam, má milá,
co bys tam dělala?
U Dunaje stála,
košulenký prala,
to bych tam dělala!

Běž, má milá, domů,
poruč Pánu Bohu,
až já z vojny přijdu
já si tebe vezmu.

Šuhaj z vojny přijde
a on si mě vezme,
bude-li jen Pán Bůh chtět.
Sedm let dochází,
milého neslyším,
ach, Bože, rozbože,
ach, já se utopím.

K Dunaji běžela,
Dunaje se ptala:
Jsi-li tak hluboká,
jak jsem já vysoká,
bych do tě skočila?

Její bílé nohy
do písku sahaly,
její bílé ruce
břehu se chytaly.
Její černé vlasy
po vodě plövaly,
její černé oči
k nebi se zdvíhaly!

J. B. Foerster:

Oráč

Orám, orám od západu k zorám.
Orám, orám v srdci dolům, horám.
Od zor do západu orám do úpadu.
Nohy rozedrány, ruce rudé rány.
Tváří naléhaje, krví zalévaje.

Svaté seju zrní, klaté klidím trní,
posmíváný, štváný, hložím zasypaný.
Dva tisíce roků pořád slzy v oku,
orám, orám, slzy v oku orám.

V. Novák:

Kyjov

P. Bezruč

Ej, ztepilí šuhaji v čizmách vy,
ej, děvčata v suknici rudé.
Tak veselo bývalo v Kyjově,
tak veselo v Kyjově bude.

Tak, jako to táhne z vonných rév,
tak, jako ty kypíš, má sloko,
tak hoří ta ohnivá slovácká krev,
tak ret pálí a hoří oko.

Kdo chce nás bít, kdo chce nás urazit?
My nevíme o pánu žádném,
jak veselo dovedem žít a pít,
tak veselo na poli padnem.

Ján Valaštan-Dolinský:

Smutné časy nastávají . . .

Smutné časy nastávají,
bude vojna,
budeme rukovať,
budeme rukovať
do Komárna.

Ach, mamička, mamka moja,
čo som vás rozhneval?
Prečo mi nedáte,
prečo mi bránite,
čo som zamiloval?

Pri trenčianskej bráne
stoja kone vrané,
vysedajú chlapi,
vysedajú na ne.

Keď na ne sadali,
na Boha volali:
»Bože, nám pomáhaj
v našom bojovaní!...«

Ján Valaštan-Dolinský:

Keď sa milý na vojnu bral . . .

Keď sa milý na vojnu bral, svojej milej tak povedal:

— oj joj, oj joj, oj joj, Bože môj! —

»Ak neprídem za tri roky, nečakaj ma až na veky...«

— Oj joj, oj joj, oj joj, Bože môj! —

Už tri roky pominuly, milého prísť nevideli, —

oj joj, oj joj, oj joj, Bože môj!

»A vy, páni generáli, kde ste milého mi dali?«

— Oj joj, oj joj, oj joj, Bože môj! —

»My sme ti ho neprepili, ani v kartách neprehrali.«

— Oj joj, oj joj, oj joj, Bože môj! —

»Tam ti leží pri Dunaji, v čiernej zemi zahrabaný...«

— Oj joj, oj joj, oj joj, Bože môj! —

E. Axman:

Sedemdesiat sukien mala . . .

Sedemdesiat sukien mala
a predsa sa nevydala.
A ja nemám iba jednu,
pýtajú ma až za Viednu.

Pod oblôčkom vyskakoval,
štyri groše ukazoval.
Dajte mi to dievča vaše,
dám vám tieto štyri groše.

J. Valaštan-Dolinský:

Trenčianske hodiny . . .

1. Trenčianske hodiny pekne bijú,
už moju Aničku, sivú holubičku, odvádzajú.

2. Ale neodvedú, nebojím sa,
uderí hodina, uderí hodina, ožením sa.

3. Ožeň sa, synáčku, s Pánem Bohem,
vezmi si dievčatko, vezmi si dievčatko sebe roveň!...

L'. Izák-M. Lihovecký:

Bačovské

1. Ja som bača veľmi starý,
neďožijem do jari,
nebudú mi kukučky kukat
na tom mojom košari.
Hore sa ovečky,
hore dolínami,
ja som bača starý,
nevládzem za vami.

2. Ani kukuk, ani sova,
ani sojka klebetná,
nebude ma viac prebúdzat,
lastovička štebetná.
Hej, dziny, dziny, dziny,
hej, dziny, dziny, dziny.

3. Ja, bača starý, nemôžem spávať,
čujte, valaši, mám vám rozprávať:
jak máte ovečky opatrovať,
keď chcete úžitok hojný z nich brati.

4. Hopsa, Zuzka, srdce moje!
keď ja zomrem všetko tvoje:
nohavice, župica,
i barania čapica.

Balta, obušek, osekan,
tulec, tešinka i čakan,
i tá stajňa drevená
a v nej krava červená.

Tieto dudy s trima hučky,
nech si vezme syn do rúčky
a na nich si pohráva,
keď sa času dostáva.

Krpce moje daj zobrákom,
kapsu pohrebným spevákom,
kňazovi daj jahničku
za mú hriešnu dušičku.

5. Zelená sa bučina,
spevom hučí dolina,
já sa pustím po zboji,
nech si bača sám dojí.

Do zboja sa chlapci majme,
ovce s bačom zanechajme!
Sem ten vatrál, sem ho daj,
a valašku prichystaj!

Mikuláš Moyzes:

Šarišské

1. Hej, totu, totu,
hej, mojej milej notu;
keru ona rada mala,
rada na ňu tancovala —
hej, totu, totu,
hej, mojej milej notu!
Zahraj, Cigan, fras ce trime,
bo še mojej milej drime,
hej, totu, totu,
hej, mojej milej notu!

2. Pod bučkom, pod bučkom havran vodu pije,
nešťasná hodzina, žena muža bije.
A un še jej pyta, a un še jej modli:
»Nebi ma, ženička, šak ja budzem dobry.«

3. Umarla Ciganka na doline,
biju še Cigani na perine.
— Cigani, Cigani, nebice še,
ma Ciganka dve periny,
rozdzelce še!

M. Schneider-Trnavský:

Veje vietor . . .

1. Veje vietor po doline,
moja mladosť len tak hynie.
Len tak hynie, až zahynie,
ako listok v bukovine.

Moja mladosť i podoba
tak mi hynie ako voda.
Voda zhynie, druhá príde,
moja mladosť viac nepríde.

4. Moja žena rozum nemá,
prepila mi volky s cudzími pahoľky poza humnú.
A ja jej zas urobím špás,
prepijem jej kúdel, motovidlo, kúzel, bude to špás.
Motovidlo i vreteno, motovidlo, kúdel,
na čom že by priadla, do čierneho diabla, moja žena rozum nemá!

2. Boly časy, boly, ale sa minuly,
a po malej chvíly, minieme sa i my.
3. Za horami, za dolami lúčka zelená,
prechodí sa švárne dievča, čierne oči má.
Čierne oči má, na mňa pozerá,
líčka, ako tá ružička, to moja milá.